

3) Czy brak przedłużenia terminu dwóch miesięcy jest równoznaczny z obniżeniem ogólnego poziomu ochrony pracowników, które stanowi naruszenie klauzuli 8 pkt 3 dyrektywy [1999/70], mając na uwadze przedłużenia odnośnych terminów, które przewidziane zostały w analogicznych przepisach, obowiązujących przed przyjęciem dekretu prezydenckiego 164/2004?

(¹) Dz. U. L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 1 czerwca 2010 r. — David Montoya Medina przeciwko Fondo de Garantia Salarial i Universidad de Alicante

(Sprawa C-273/10)

(2010/C 221/41)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: David Montoya Medina

Strona pozwana: Fondo de Garantia Salarial i Universidad de Alicante

Pytania prejudycjalne

Czy regulacja taka jak zawarta w dekrete rządu wspólnoty autonomicznej Walencji 174/2002 z dnia 15 października 2002 r. w sprawie reżimu prawnego i wynagrodzenia kontraktowej kadry nauczycielskiej i badawczej zatrudnionej na uniwersytetach publicznych wspólnoty Walencji oraz w sprawie dodatków do wynagrodzenia przysługujących uniwersyteckiej kadry profesorskiej jest niezgodna z zasadą niedyskryminacji ustanowioną w klauzuli 4 dyrektywy Rady 99/70/WE (¹) z dnia 28 czerwca 1999 r. w zakresie, w jakim regulacja ta pozbawia profesorów-asystentów w stopniu doktora uprawnienia do otrzymywania trzyletniego dodatku za staż pracy, podczas gdy uprawnienie do takiego dodatku przysługuje profesorom kontraktowym w stopniu doktora?

(¹) Dyrektywa dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Węgierskiej

(Sprawa C-274/10)

(2010/C 221/42)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B. D. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Węgierska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹) poprzez zobowiązanie podatników, których deklaracja podatkowa za dany okres podatkowy wykazuje „nadwyżkę” w rozumieniu art. 183 rzeczonej dyrektywy, do przeniesienia tej nadwyżki lub jej części na kolejny okres podatkowy, jeżeli podatnik nie zapłacił dostawcy całej wartości odnośnego nabycia, co powoduje, że w związku z tym obowiązkiem, niektórzy podatnicy, w których deklaracji podatkowej regularnie znajduje się nadwyżka, mogą być zobowiązani do przeniesienia takiej nadwyżki więcej niż jeden raz na kolejny okres podatkowy.

— obciążenie Republiki Węgierskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy węgierskiego przepisu podatkowego, zgodnie z którym po zakończeniu roku podatkowego podatnicy mogą żądać zwrotu nadwyżki podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”) tylko w zakresie, w jakim owa nadwyżka jest wyższa od podatku VAT, należnego od transakcji, za które nie dokonano jeszcze rzeczywistej zapłaty. W związku z tym, w wyniku zaskarżonej węgierskiej regulacji podatnik nie może dochodzić zwrotu części nadwyżki odpowiadającej wartości podatku VAT, który ciąży na niezapłaconym jeszcze nabyciu, lecz musi przenieść ją na kolejny okres podatkowy. W przypadku, gdy pod koniec okresu podatkowego wartość zadeklarowanej nadwyżki podatku VAT byłaby niższa lub równa podatkowi VAT ciążącemu na niezapłaconych jeszcze nabyciach, podatnik musi przenieść całość nadwyżki podatku VAT na kolejny okres podatkowy. W ten sam sposób należy postąpić w końcu kolejnego okresu obrachunkowego: uregulowanie nie ogranicza w czasie w żaden sposób tej procedury, tak że może się zdarzyć, iż podatnik będzie musiał nieskończoność przenosić nadwyżkę podatku VAT.

Komisja nie zaprzecza, iż art. 183 dyrektywy 2006/112 (zwanej dalej „dyrektywą”) pozostawia państwu członkowskim możliwość zdecydowania o przeniesieniu lub zwrocie nadwyżki podatku VAT. Niemniej jednak państwa członkowskie mogą wykonywać swoje uprawnienie jedynie z poszanowaniem ogółu zasad wspólnego systemu podatku VAT, a w szczególności zasady neutralności podatkowej. Ponieważ art. 183 dyrektywy, który zezwala państwom członkowskim na jednokrotne przeniesienie nadwyżki podatku VAT na kolejny okres podatkowy, jest przepisem, który utrudnia pełną realizację zasady neutralności podatkowej, należy go interpretować w sposób ścisły i nie może on służyć jako podstawa dla przyjęcia przepisów krajowych, które będą sprzeczne z zasadą neutralności podatkowej lub z celem systemu odliczeń.

Z punktu widzenia zasady neutralności podatkowej cel systemu odliczeń polega na całkowitym uwolnieniu przedsiębiorcy z ciężaru podatku VAT, który miałby zapłacić w ramach jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Zasada wyłącza możliwość uzależnienia przez państwa członkowskie zwrotu nadwyżki podatku VAT od przesłanek, które oznaczałyby nałożenie ciężaru na podatnika i wpływałyby na jego sytuację i płynność finansową lub na jego decyzje handlowe. Tymczasem zatrzymanie nadwyżki podatku VAT ustanowione przez sporną węgierską regulację wywołuje takie negatywne skutki dla podatnika z dwóch powodów.

Po pierwsze, ponieważ nadwyżka podatku VAT, która może zostać odliczona od należnego podatku VAT powinna zostać uznana za wierzytelność podatnika, a odroczenie płatności tej wierzytelności zmniejsza możliwości zysku i płynności podatnika będącego wierzycielem, zwiększając w ten sposób ryzyko handlowe. Podatnik musi odprowadzić podatek VAT z tytułu oferowanych przez niego dostaw towarów i świadczonych usług pomimo iż nie otrzymał za nie zapłaty, podczas gdy tylko wtedy może otrzymać zwrot podatku VAT odpowiadającego otrzymanym przez niego dostawom towarów i świadczonym usługom, jeżeli za nie rzeczywiście zapłacił.

Po drugie zatrzymanie nadwyżki podatku VAT nie dość że stanowi ciężar dla podatnika, który znajduje się na pozycji wierzyciela, to także dla innego podatnika, który uczestniczył w opodatkowanej transakcji, to znaczy dla sprzedawcy. W rzeczywistości bowiem, poprzez zmniejszenie płynności finansowej klienta, zwiększa się ryzyko nieotrzymania przez sprzedawcę lub otrzymania ze znacznym opóźnieniem świadczenia wzajemnego za dostarczone towary lub wyświadczone usługi, podczas gdy niezależnie od tej okoliczności sprzedawca ma obowiązek odprowadzenia podatku VAT odpowiadającego owym dostawom towarów i świadczeniu usług.

Zdaniem Komisji okoliczność, iż uregulowanie nakłada ciężar na podatników nie może zostać zrównoważona nałożeniem nowych ciężarów na podatników. Równowaga, do jakiej dąży

to uregulowanie tylko wtedy może zostać osiągnięta, jeżeli ciężar spoczywający na podatniku, który znajduje się na pozycji dłużnika, to jest ciąży na nim obowiązek zapłaty podatku, zostanie zrównoważony poprzez ustanowienie możliwości uzyskania przez podatnika znajdującego się na pozycji wierzyciela zwrotu podatku VAT zapłaconego w chwili, gdy znajdował się on na pozycji dłużnika.

Wreszcie, ponieważ art. 183 dyrektywy pozwala tylko na jednorazowe przeniesienie nadwyżki podatku VAT „na następny okres rozliczeniowy”, zaskarżone uregulowanie węgierskie narusza ów artykuł w zakresie, w jakim nie przewiduje, iż podatnik uzyska zwrot nadwyżki najpóźniej z końcem kolejnego okresu rozliczeniowego. Ponadto uregulowanie węgierskie, które w istocie poprzez zmniejszenie płynności finansowej klienta, jednocześnie zmniejsza możliwość uzyskania zwrotu, nie gwarantuje nawet, iż podatnik otrzyma w jakimkolwiek momencie zwrot nadwyżki. W rzeczywistości bowiem, jeżeli podatnik zaprzestanie prowadzenia działalności bez zapłaty za wszystkie swoje nabycia w skutek swojej niewypłacalności, nie ma sposobu na odzyskanie podatku VAT, ciężącego na niezapłaconych transakcjach, i ostatecznie pozostanie on w rękach państwa.

Z uwagi na powyższe argumenty Komisja uważa, iż ustawodawca węgierski przekroczył przyznane mu swobodne uznanie i naruszył art. 183 dyrektywy poprzez przyjęcie uregulowania dotyczącego przesłanek zwrotu nadwyżki podatku VAT, które narusza zasadę neutralności podatkowej oraz umożliwia kolejne przeniesienia nadwyżek.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-286/10)

(2010/C 221/43)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska